

POSTANOWIENIE

30 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 30 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.T., M.O. i H.T.
przeciwko Bank w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 19 marca 2025 r., I ACa 1616/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Bank w W. na rzecz K.T., M.O. i H.T. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany Bank w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę z powództwa K.T., M.O. i H.T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał sześć przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cztery z nich dotyczyły występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a dwie – potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 marca 2025 r., I CSK 703/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Pierwsze cztery przyczyny kasacyjne wskazane przez bank nie występują w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 5-7 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy więc uznać za zbędne.

Powyższe tyczy się również przyczyny szóstej, dotyczącej tzw. teorii salda. Została ona bowiem odrzucona w punkcie trzecim wspomnianej wyżej uchwały.

Z kolei piąta wskazana przez bank przyczyna kasacyjna, w postaci związanego z art. 385¹ § 1 k.c. pytania, czy po dokonaniu przez konsumenta spłaty kredytu indeksowanego do waluty obcej dopuszczalne jest powołanie się przez tego konsumenta na niedozwolony charakter części postanowień kontraktu, nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Jest bowiem oczywiste, że stan niezwiązania konsumenta postanowieniami niedozwolonymi występuje *ex lege* i *ex tunc* (zob. uchwałę – 7 – zasadę prawną – SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21). Jeżeli skutkiem tego stanu rzeczy jest brak związania umową w całości, również występujący *ex lege* i *ex tunc*, to – wbrew założeniu banku – niemożliwe jest w ogóle wykonanie takiej umowy i wygaśnięcie wynikającego z niej stosunku prawnego. Stosunek taki nigdy bowiem nie powstał. Nadto z żadnego przepisu prawa nie wynika, by ewentualne wykonanie umowy zawierającej niedozwolone postanowienia umowne (czyli w sytuacji, gdy – zgodnie z zasadą ogólną – strony pozostają związane pozostałą częścią kontraktu) pozbawiały konsumenta ochrony. Stanowisko, które legło u podstaw zagadnienia prawnego, nie może być zatem uznane za nietrafne, a wykreowany przez skarżącego problem prawny jest jedynie rzekomy.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[J.T.]

[SOP]